

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (femte avdelningen)
den 20 juli 1998

Mål T-61/96

José Francisco Meoro Avilès
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

”Meddelande om uttagningsprov – Utebliven ansökan – Talan om
ogiltigförklaring – Avvisning”

Fullständig text på spanska . . . . . II - 1289

Saken: Talan enligt artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget om ogiltigförklaring av meddelandena om uttagningsprov EUR/LA/97 och EUR/LA/98 av den 1 mars 1996 (EGT C 62 A, s. 9, endast spansk version) och om åläggande för kommissionen att ändra alla kungörelser angående tillträde till gemenskapens offentliga tjänst, så att ”Ingeniería Técnica” införs under rubriken ”nationella examina som kan ge tillträde till de allmänna uttagningsproven”.

Utgång: Avvisning.

Resumé av beslutet

Två meddelanden om uttagningsprov (EUR/LA/97 och EUR/LA/98) publicerades den 1 mars 1996 i syfte att upprätta reserver för framtida rekrytering av översättare och biträdande översättare i det spanska språket. Enligt dessa meddelanden krävdes, i fråga om meriter som hade förvärvats vid universitet i Spanien, fullständiga universitets- och högskolestudier som hade lett till en kandidatexamen (licenciatura). Detta krav upprepades i anvisningarna till sökandena (anvisningarna), som kompletterade meddelandena om uttagningsprov.

De examensbevis som hade förvärvats av sökanden, en teknisk ingenjör av spansk nationalitet, utgjordes av en "diplomatura" [en lägre examen]. Detta korta utbildningsstadium motsvarade inte den nivå som krävdes för att få delta i uttagningsproven. Sökanden ingav ingen ansökan om att få delta i något av dessa uttagningsprov.

Han väckte den aktuella talan genom ansökan som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 30 april 1996.

Huruvida talan kunde tas upp till sakprövning

Av artikel 11 i rättegångsreglerna framgår att förstainstansrätten kan fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling, om det är uppenbart att talan inte kan tas upp till sakprövning. Rätten ansåg i detta fall att den hade inhämtat tillräckliga upplysningar genom handlingarna i målet och fastställde att det inte fanns anledning att inleda det muntliga förfarandet (punkt 26).

Artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget ger varje fysisk eller juridisk person en möjlighet att väcka talan mot ett beslut som, även om det har utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör honom. Kriteriet om en åtskillnad mellan ett beslut och en förordning måste sökas i den klandrade rättsaktens allmänna räckvidd. En förordning definieras således som en rättsakt med i huvudsak normativ karaktär som inte är tillämplig på ett begränsat antal mottagare som kan fastställas eller identifieras utan på en abstrakt och i sin helhet angiven personkrets. Förstainstansrätten erinrade dessutom om att en rättsakts normativa karaktär inte kan sättas i fråga på grund av att det är möjligt att fastställa hur många rättssubjekt som vid en given tidpunkt är föremål för rättsaktens tillämpning eller till och med identifiera dessa, så länge som denna tillämpning sker på grundval av en objektiv rättslig eller faktisk situation som i rättsakten i fråga bestäms med hänsyn till rättsaktens syfte (punkterna 27 och 28).

Hänvisning till domstolen den 14 december 1962, 16/92 och 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mot rådet, REG 1962, s. 901 och 918, svensk specialutgåva, volym 1, s. 145; domstolen den 11 juli 1968, 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mot rådet, REG 1968, s. 595, 605 och 606, svensk specialutgåva, volym 1, s. 351; domstolen den 16 april 1970, 64/69, Compagnie française commerciale et financière mot kommissionen, REG 1970, s. 221, punkt 11; domstolen den 5 maj 1977, 101/76, Koninklijke Scholten Honig mot rådet och kommissionen, REG 1977, s. 797, punkt 23; domstolen den 24 februari 1987, 26/86, Deutz und Geldermann mot rådet, REG 1987, s. 941, punkt 8; förstainstansrätten den 29 juni 1995, T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1941, punkt 48

Förstainstansrätten fann att de klandrade meddelandena i detta fall framstod som rättsakter med allmän giltighet i den mening som avses i artikel 189 i fördraget. Villkoret att inneha ett examensbevis utgjorde en objektiv situation som bestämdes med hänsyn till de omtvistade rättsakternas syfte. Rätten fastslog följaktligen att rättsakterna till sin karaktär och räckvidd var normativa och inte utgjorde beslut i den mening som avses i artikel 189 i fördraget (punkterna 29 och 30).

Förstainstansrätten erinrade om att en normativ rättsakt under vissa omständigheter emellertid kan beröra vissa av dess eventuella mottagare personligen. I ett sådant fall kan en gemenskapsrättsakt således på samma gång ha normativ karaktär och beslutskaraktär i förhållande till vissa berörda personer (punkt 31).

Hänvisning till domstolen den 18 maj 1994, C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, svensk specialutgåva, volym 15, punkt 19; förstainstansrätten den 13 december 1995, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen, T-481/93 och T-484/93, REG 1995, s. II-2941, punkt 50; förstainstansrätten den 30 september 1997, T-122/96, Federolio mot kommissionen, REG 1997, s. II-1559, punkt 57

Förstainstansrätten uttalade dock att en fysisk eller juridisk person kan göra anspråk på att vara personligen berörd endast om beslutet angår denne på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne i förhållande till alla andra personer (punkt 32).

Hänvisning till domstolen den 15 juli 1963, 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197 och 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181; Codorniu mot rådet, nämnd ovan, punkt 20; förstainstansrätten den 27 april 1995, T-12/93, CCE de Vittel m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1247, punkt 36; Federolio mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 58

Förstainstansrätten förklarade emellertid att sökanden, utifrån detta synsätt, inte kunde tillåtas att väcka talan om ogiltigförklaring av nämnda meddelanden endast av det skälet att det var möjligt att särskilja de berörda personerna på grundval av det examensbevis som de var innehavare av, vilket var en omständighet som sökanden likställde med en uttrycklig vilja hos tillsättningsmyndigheten att utesluta de personer som var innehavare av en diplomatura. De omtvistade meddelandena om uttagningsprov angick sökanden endast i dennes objektiva egenskap av person som inte var innehavare av en licenciatura på samma sätt som varje annan person som inte var innehavare av nämnda examensbevis. Rätten fann att meddelandena om uttagningsprov under dessa omständigheter inte på ett tillräckligt sätt kunde anses angå sökanden på grund av egenskaper som var utmärkande för honom eller på grund av en faktisk situation som särskilde honom i förhållande till alla andra eventuella sökande (punkt 33).

Förstainstansrätten drog av det ovan anförda slutsatsen att meddelandena om uttagningsprov inte berörde sökanden personligen. Den fastslog därför att talan skulle avvisas (punkt 34).

Förstainstansrätten konstaterade dessutom att sökanden, för att bestrida lagenligheten av meddelandena om uttagningsprov, hade kunnat inge en ansökan om att få delta i de omtvistade uttagningsproven i syfte att, inom ramen för artikel 179 i fördraget, väcka talan om ogiltigförklaring av den administrativa rättsakt genom vilken hans ansökan avslogs (punkt 35).

Hänvisning till förstainstansrätten den 16 september 1993, T-60/92, Noonan mot kommissionen, REG 1993, s. II-911, punkt 21; domstolen den 11 augusti 1995, C-448/93 P, kommissionen mot Noonan, REG 1995, s. I-2321, punkt 6, och generaladvokaten Légers förslag till avgörande, REG 1995, s. I-2323, punkterna 17 och 21–23

Vad beträffar yrkandet om åläggande för kommissionen att ändra anvisningarna erinrade domstolen om att det inte tillkommer gemenskapsdomstolen att i sin lagenlighetsprövning rikta förelägganden mot gemenskapsmyndigheterna (punkterna 36 och 37).

Hänvisning till domstolen den 26 februari 1987, 15/85, Consorzio Cooperative d'Abruzzo mot kommissionen, REG 1987, s. 1005, svensk specialutgåva, volym 9, punkt 18; förstainstansrätten den 26 oktober 1993, T-22/92, Weißenfels mot parlamentet, REG 1993, s. II-1095, punkt 23

Förstainstansrätten bedömde emellertid att det fanns anledning att därutöver också pröva om det hade kunnat fastställas att sökandens talan hade kunnat tas upp till sakprövning om den hade väckts med stöd av artikel 179 i fördraget (punkt 39).

Den förklarade härvid att artikel 179, i vilken gemenskapsdomstolen ges behörighet att avgöra alla tvister mellan gemenskapen och dess anställda, och artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna, om överklaganden, inte bara avser personer som är tjänstemän eller andra anställda än lokalt anställda, utan även personer som gör anspråk på sådana tjänster (punkt 40).

Hänvisning till förstainstansrätten den 16 december 1994, T-177/94, Altmann m.fl. mot kommissionen, REG 1994, s. II-1245, punkterna 34 och 35; förstainstansrätten den 11 juli 1996, T-30/96, Gomes de Sá Pereira mot rådet, REG 1996, s. II-785, punkt 24; domstolen den 31 mars 1965, 23/64, Vandevyvere mot Parlamentet, REG 1965, s. 205 och 214; domstolen den 23 september 1986, 130/86, Du Besset mot rådet, REG 1986, s. 2619, punkt 7; domstolen den 27 februari 1991, C-126/90 P, Bocos Viciano mot kommissionen, REG 1991, s. I-781, punkt 13

Förstainstansrätten uttalade emellertid att en person som inte har ansökt om att få delta i ett uttagningsprov och som således inte uppfyller villkoret att vara sökande till gemenskapens offentliga tjänst inte kan använda sig av detta rättsmedel (punkt 41).

Beslut:

Talan avvisas.